

לעברו: „אל תיגע בה, היא שלי“, להנאתה של הכלה. החתונה נערכה בבית הובן שברחוב דיזנגוף בתל-אביב. בין האורחים: אנשי בוהמה ושחקנים מצטופפים ושרים שירי מולדת לכבוד בני הזוג.

נשיקה מהבעל

וגבי עמרני (משמאל). כאשר ראה אייל את גבי קרב אל אשתו צעק

(המשך מעמוד 65)

בחיים היא מחייכת ומודה: „נכון, אז מה? אחר כך היא מוסיפה: „התיזכורת על הבדל הגילים בינינו באה תמיד מר בחוץ. אני היום אשה אחרת מאשר הייתי לפני שנים אחדות. אני יותר נוחה, פחות עקשנית על שטויות, יותר ותרנית, אך לא נכנעת. אני לא פמיניסטית והנשים המשוחררות לא מעניינות אותי. אני נהנית

בינינו התחיל לאט לאט. בהתחלה היתה זו חיבה עמוקה. בדיוק אז גמר אייל סיפור אהבה עם בחורה צעירה ויפה, ואני הייתי די מדוכאת. אך לאט לאט פרחת לה הז'אנרה. אין לנו כמעט ריבים. כזו הבנה יש אצלנו.“

כאשר אייל הציע לה נישואין הלכה רחל קודם כל אל בתה, לשאול בעצתה, טלי ואייל הם ידידים טובים. הם עורכים שיחות ארוכות והבית של רחל ואייל פתוח בפניה תמיד ובכל שעה. גם עם חמתה אילנה יש לרחל יחסים טובים. „כמו חברות“. ועם הרגשה כזו לא חוששת רחל מנישואין מס' 3.

היא נראית עדיין כמו קיבוצניקית. לא מתאפרת ולא מתהדרת במיוחד בלבושה. „אצל קוסמטיקאית עדיין לא הייתי אפילו פעם אחת בחיי. אני תמיד רוצה להיראות טוב, ואם יגיע היום שארצה להיראות צעירה יותר, למען אייל ולמעני, אעשה מה שצריך לעשות. אלך לקוסמטיקאית, ו- אעשה אפילו מתיחת פנים“, מודה רחל. היא גם לא נבהלת מן האפשרות, שיום אחד טלי תינשא ותלך, והיא עצמה תהיה לסבתא.

גרשו השניים ורחל הורה לתל-אביב. אז התבשרה כי בתה טלי התאהבה ב- מאיר סוויסה, שהתחיל את דרכו לשחקן צעיר והיה בחברת הנוער שבקיבוץ יפעת. רחל חיתנה את בתה בקיבוץ. בתווח, בין נישואין לנישואין, היו לה שני רומנים ארוכים — עם שני גברים צעירים ממנה. כן, גם הפעם! האחד יורם שיינמן, עוזב קיבוץ מצובה, העומד לשאת לאשה את הזמרת עדנה לב. השני היה מהנדס אמרי-קאי.

את אייל הכירה כאשר שיחקו בתיאטרון הקומה השלישית ביפו. ערב אחד יצאו השניים לשתות בצוותא, וככה התחיל הר סיפור. הם עברו להתגורר יחד ואייל הבי-אה בפעם הראשונה לבית הוריו, אביו, הקריין שלמה ברטנוב כבר לא היה אז בין החיים. אמו, אילנה, קיבלה את רחל בזרועות פתוחות — בחום ובאהבה. אייל הוא נכדו של יהושע ברטנוב, מוותיקי הבימה. דודתו, אחות אביו, היא דבורה ברטנוב, שהיא רקדנית ומורה למחול. בנה של דבורה, המשורר עידו בן-גוריון, נפטר לפני כמה שנים. גם עידו היה נשוי בזמנו לאשה מבוגרת ממנו. על אהבתה לאייל מספרת רחל: „הרומן

דויד היו ידועות ביופיו, והגברים של יפעת היו מחזרים אחריו. כך הכירה את יורם יוגב, שהיה בן יפעת, שחקן כדורסל וכדורגל, וחבר'מין במושגי אותם ימים. בגיל 18 נישאה ליורם ומייד נולדה בתם היחידה טלי. אז גם התחילה להשתתף בחוגים דרמטיים ונדלקה על התיאטרון. אך כאשר התחילה עם הג'וק הזה התמוטטו נישואיה.

אחרי שהתגרשו עזבה רחל את הקיבוץ ועימה בתה טלי בת החמש. אחרי שנה החליטה שלטלי יהיה טוב יותר בקיבוץ, והחזירה אותה לאביה. ואז התחילה תקר-פת הנסיעות המשוגעות.

שלוש פעמים בשבוע נסעה מדירתה ה-שכורה בתל-אביב לקיבוץ יפעת כדי לבי-קר את טלי. המרחק לא פגם ביחסים שביניהן. להיפך, הן היו ועדיין קשורות מאוד אשה לרעותה. בתל-אביב, באחת ה-מסיבות, הכירה את חנן בן-חורין, מורה לנהיגה ירושלמי שחטא בכתיבת שירים. אחרי רומן קצרצר נישאו, ורחל עברה ל-ירושלים.

פער הגילים שבינה לבין חנן לא שיחק תפקיד בחייהם. נישואיהם נכשלו בגלל סיבות אחרות. כעבור ארבע שנים הת-

הבעל

האחרון, מס' 3, הוא ה- שחקן אייל ברטנוב בן ה- 29. „הוא איש שחכם ומוכשר, תכונות נדירות אצל הגבר הישראלי“, מעידה אשתו.

כיום מחיי, אני מרגישה כמו צמח שהיה בעציץ שלו זמן רב, ופתאום הישקו אותו מחדש והוא מרביץ פריחה אדירה.

„אני אשה חזקה, בריאה ולא מתפקדת פחות מאשר אייפעם. אני מרגישה כמו צעירונת המתאהבת בפעם הראשונה ב- חייה. רעננה וטוב לי. אם כולם חושבים שזה מפני שבעלי הוא צעיר, שיהיה להם לבריאות.“

אך לא תמיד היתה רעננה ולא תמיד היה לה טוב.

„לאט לאט“

פרחה האהבה“

ר חל נודדה בפולין. בגיל שבע עלתה עם הוריה לארץ. בגיל 14 החליטה לעזוב את בית הוריה ברמת-גן ולעבור לקיבוץ. היא התחנכה בקיבוץ רמת-גן, בקירבת קיבוץ יפעת. הבנות של רמת-

נשאר בייחסים טובים. הוא אף בא לחתונה של רחל, גם בעלה השני, חנן, בא לחתונה כדי לברכה. בתמונה מימין: רחל ובתה ביום חתונת הבת, בקיבוץ יפעת שם גדלה טלי אצל אביה.

נראות האם ובתה. רחל וטלי רביד בחתונה של האם. טלי התגרשה מ- בעלה, מאיר סוויסה, בתום השנה הראשונה לנישואיהם. אך הם

כמו אחיות